

РЕШЕНИЕ

№ 6249

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: М. Н. СТ.

при участието на секретаря Б. ХР. Р.

като разгледа докладваното от М. Н. СТ. Гражданско дело № 20231110115266 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 422, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от „(фирма)“ ЕАД срещу А. К. Б., с която са предявени обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено по отношение на ищеца, че ответницата дължи следните суми: сумата от 2199,56 лв.- главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. до имот, находящ се в гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, ведно със законната лихва от 17.11.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 361,18 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за незаплатена топлинна енергия за периода от 16.10.2020 г. до 25.10.2022 г., сумата от 21,92 лв. - главница, представляваща цена на услугата за дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 17.11.2022 г. до изплащане на вземането, и сумата от 4,82 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 25.10.2022 г., за които суми на 27.11.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 62689/2022 г. по описа на СРС, 61 състав.

Ищецът твърди, че между него и ответника е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот - апартамент № ***, находящ се в гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, като ответника има качеството на битов клиент на ТЕ въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, за имота е извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия, като купувачът не е простирил насрещно – не е заплатил дължимата цена. Сочи, че поради неплащане на задълженията за топлинна енергия

на падежа съгласно приложимите към договора общи условия, ответника е изпаднал в забава, с оглед което и претендира обезщетение за периода на забавата в размер на законната лихва. Счита, че съгласно ОУ е легитимиран да претендира стойността на услугата за дялово разпределение на топлинната енергия през процесния период, както и лихва за забава върху това вземане. Моли за уважаване на предявените искове. Претендира разноски.

Ответницата А. К. Б., след срока по чл. 131 ГПК е подала отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове по основание и по размер. Твърди, че ответницата няма качеството на потребител на топлинна енергия. Твърди, че разпоредбите на ЗЕ, които задължават собственика на имот да е потребител на топлинна енергия и клиент на ищеца, противоречат на правото на ЕС. Позовава се на решение по адм. д. № 3258/07.03.2013 г. по описа на ВАС. Оспорва дължимостта на задължението за дялово разпределение, доколкото счита, че то не е дължимо на ищеца. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „(фирма)“ ООД не изразява становище по предявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По предявения по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ:

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца по същия е да установи по делото наличието на валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди, по силата на което е предоставил на ответницата топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, а за ответницата е възникнало задължението за заплащане на продажната цена.

В тежест на ответницата (при установяване на посочените обстоятелства) е да установи по делото погасяване на задълженията си към ищеца.

Обществените отношения, свързани с осъществяването на производство и продажба на топлинна енергия за заявления в исковата молба период се регулират със Закона за енергетиката (ЗЕ).

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона).

Съгласно разпоредбата на [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#) и [§ 1, т. 2а ДР на ЗЕ](#) (приложима редакция след 17.07.2012 г.), потребител, респективно битов клиент на топлинна енергия е физическо лице - ползвател, притежаващ вещно право на ползване, или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си.

Съгласно разпоредбата на [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#) (в редакция, действаща за иския период) „клиенти на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Следователно, купувач (страна) по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на

което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество.

В конкретния случай от приетия като писмено доказателство по делото Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 177, том III, рег. № 5366, дело № 531/2005 г., се установява, че наследодателят на ответницата Р. Кр. Б. е придобила правото на собственост върху процесния недвижим имот – апартамент № ***, находящ се в гр. ***, ж.к. „***“, бл. ***, вх. ***, ет. ***. Видно от представено удостоверение за наследници, изх. № 127/01.12.2023 г., издадено от с. ***, община ***, Р. Кр. Б. е починала на 16.04.2007 г. и е оставила за наследници по закон А. К. Б. /дъщеря/ и А. К. Б. /син/. Със смъртта на Р. Кр. Б., на основание чл. 5, ал. 1 ЗН законните ѝ наследници придобили поравно процесния недвижим имот. Предвид изложеното ответницата А. Б. в качеството си на собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от топлоснабдения имот се явява материално легитимирана да отговаря за заплащането на потребената през ищцовия период топлинна енергия в имота.

Същата в качеството си на потребител на топлинна енергия е била обвързана с общите условия на ищцовото дружество за продажба на топлинна енергия, доколкото съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите – чл. 150, ал. 2 от закона. Следователно, писмена форма на договор не е необходима, като за да се явява обвързан ответника с общите условия на ищцовото дружество е достатъчно общите условия да са влезли в сила, което обстоятелство не е спорно между страните. По делото не е установено и А. Б. да е упражнила правото си на възражение по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ срещу Общите условия, действали към процесния период. Ето защо, съдът приема, че между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия, което правоотношение е възникнало по силата на закона с оглед качеството на ответницата на собственик на $\frac{1}{2}$ ид. ч. на имота през процесния период, и именно тя е задължена да заплаща $\frac{1}{2}$ част от стойността на доставената до имота топлинна енергия, при доказана реална доставка.

По делото е безспорно установено, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата - етажна собственост, в която се намира същият, е била присъединена към топлопреносната мрежа. В тази връзка в хода на производството са приети протокол от проведено на 16.09.2005 г. общо събрание на етажните собственици, на което е било взето решение да се сключи договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ с „(фирма)“ ООД и приложен към него списък, с който собствениците на апартаменти са упълномощили лице, което да ги представлява пред топлинния счетоводител, договор № 2294/23.10.2002 г., с който етажната собственост на процесната сграда е възложила на „(фирма)“ ООД да извършва дялово разпределение на топлинна енергия между потребителите в етажната собственост, както и договор № Д-0-72/09.06.2020 г. при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл. 139 в, ал. 2 ЗЕ, сключен между „(фирма)“ ЕАД и „(фирма)“ ООД.

В допълнение съдът намира за необходимо да подчертае, че с Тълкувателно решение № 2/2017 г. на ОСГК, ВКС се възприе становището, че присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа става по решение на общото събрание на етажната собственост. Прекратяване на топлоснабдяването е уредено като възможно само при постигнато съгласие между всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сградата (чл. 153, ал. 2 ЗЕ). Отделният етажен собственик може да прекрати топлоподаването към отоплителните

тела в имотите си, но остава потребител на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата (чл. 153, ал. 6 ЗЕ).

Видно от посочените разпоредби, с приемането на ЗЕ законодателят регламентира доставката на топлинна енергия в сгради в режим на етажна собственост като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата „доставка на централно отопление“.

С Решение на СЕС от 05.12.2019 г. по съединени дела C-708/2017 и C-735/2017 г. е даден отговор на поставените с отправените преюдициални запитвания въпроси, като е прието, че чл. 27 от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета във връзка с член 5, параграфи 1 и 5 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“), трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент. Според СЕС допустима е национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.

Въз основа на гореизложените аргументи се обосновава извод за наличието на правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия по отношение на процесния имот.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е изслушано заключение на съдебно-техническа експертиза. Съгласно същото количество топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т.нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. Показанията се отчитат ежемесечно. Дяловото разпределение до края на исковия период е осъществявано от „(фирма)“ ООД. Вещото лице е установило по данни на фирмата за дялово разпределение, че в имота има монтирани 3 отоплителни тела-радиатори, на които са монтирани три топлоразпределители и 3 бр. термостатни винтили, както и 1 бр. щранг-лира в помещението баня и 1 бр. водомер за отчитане на БГВ. През периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. е извършвано дялово разпределение от трите броя ИРРО на база „служебен отчет“, поради неосигурен достъп. За исковия период потреблението на топла вода е извършвано на база „служебен отчет“ поради неосигурен достъп“ – брой потребители – 1 лице, при нормативно определен разход за денонощие в размер на 140 л. Количеството топлинна енергия за сградна инсталация се изчислява на база отопляем обем на жилището, като видно от

експертното заключение в списъците с кубатурата в процесния блок, процесният обект фигурира с кубатура 146 куб. м. Технологичните разходи в абонатната станция са изчислявани по Наредбата и са отчислявани ежемесечно от отчетената по общия топломер топлинна енергия, преди нейното разпределение между абонатите. От заключението се установява също, че топломерът в абонатната станция е преминал метрологични проверки на 11.08.2018 г. и на 08.01.2022 г., като не са констатирани отклонения. Съгласно заключението на вещото лице размерът на непогасената главница за доставена топлинна енергия за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. възлиза на сумата от 4399,10 лв., след отчитане на разликата между прогнозно начислената стойност и действителната такава, изчислена по изравнителни сметки.

Разпитано в съдебно заседание вещото лице потвърждава, че за 2020 г. няма свидетелства за метрологична проверка на общия топломер. Съдът кредитира изцяло заключението на съдебно-техническата експертиза като обективно и компетентно изготвено. Същото е изготвено не само на база едностранно съставени от ищеца частни документи (извлечение от сметка и съобщения към фактури, които са оспорени от ответницата), но и въз основа на данните, предоставени на вещото лице от фирмата за дялово разпределение – изравнителни сметки за потребена топлинна енергия в имота, отчети на уредите за дялово разпределение и на документи, представени от топлофикационния район, т. е. изводът за реално доставената до имота топлинна енергия и нейната стойност е направен не само въз основа на представените от ищеца частни документи, поради което съдът намира за доказана доставката на ТЕ до имота на ответниците на посочената в исковата молба стойност през процесния период. Този извод не се променя от обстоятелството, че общият топломер в абонатната станция не е преминал изискуемата по закон метрологична проверка на всеки две години, тъй като въпреки нередовната метрологична проверка, общият топломер в абонатната станция не е отчел отклонения при последващата проверка и е бил изправен, вкл. през процесния период, поради което е бил годно средство за търговско измерване на постъпилата в абонатната станция топлинна енергия през исковия период.

Съгласно чл. 70, ал. 4 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването (редакция от 09.06.2015 г.), на клиентите, неосигурили достъп за отчет, за всички отоплителни тела в имота се начислява енергия по реда на т. 6. 5 - от приложението по чл. 61, ал. 1 (Методика за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради - етажна собственост), като отоплителни тела без уреди. Служебното начисляване на топлинна енергия представлява изключение от общото правило, че количеството на потребената от потребителите в сграда в режим на етажна собственост топлинна енергия се определя въз основа на отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, което изключение е обусловено от фактическата невъзможност посочените уреди да бъдат отчетени поради причини, за които отговаря съответният потребител (т. нар. неосигурен достъп). Същото не представлява санкция за неизпълнение на задължението на потребителя да осигури достъп до жилището за отчитане на уредите, а механизъм за определяне на потреблението, който замества реалното отчитане на ползваната от абоната топлинна енергия. По силата на чл. 70, ал. 5 „клиентите, неосигурили достъп, могат да поискат допълнителен отчет и преработване на изравнителната сметка в тримесечен срок от получаване на изравнителната сметка от упълномощения за сградата представител. След изтичане на срока не се приемат нови рекламации и не се преработва изравнителната сметка“. В конкретния случай ответницата не се е възползвала от правото да поискат

извършване на допълнителен отчет, поради което, механизмът за служебно начисляване поради неосигурен достъп осъществява функциите си, а именно – да замести липсващия реален отчет.

С оглед изложеното, съдът приема, че за процесния имот е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е измервано коректно, стойността на доставената топлинна енергия е в размер на 4399,10 лв., изчислена съобразно действащите през процесния период цени на КЕВР.

По отношение на релевираното възражение за погасителна давност, съдът намира следното:

Правото на ответника да направи възражение за погасяване по давност на вземането, предмет на иска, се преклудира с изтичане на срока за отговор на исковата молба по [чл. 131, ал. 1 ГПК](#). Ако длъжникът в заповедното производство и ответник по установителния иск по [чл. 124](#) вр. [чл. 415 ГПК](#) се е позовал изрично на погасяване на вземането по давност във възражението по [чл. 414, ал. 1 ГПК](#) и това възражение е приобщено към исковото производство, то съдът следва да се произнесе относно давността, дори и ответникът да не е подал писмен отговор на исковата молба по [чл. 131, ал. 2 ГПК](#). Преклузията по [чл. 133 ГПК](#) на правото да се иска от съда да зачете последиците на изтеклия давностен срок не настъпва, само ако възражението на длъжника в заповедното производство по [чл. 414 ГПК](#) е приложено по делото, образувано по иск с правно основание [чл. 124](#) вр. [чл. 415 ГПК](#).

В конкретния случай ответницата не е направила възражение за погасяване на вземането по давност, предмет на иска, във възражението по [чл. 414, ал. 1 ГПК](#). Препис от исковата молба, заедно с приложенията е връчен на ответницата на 10.07.2023 г. по месторабота чрез трето лице съгласно да получи и предаде съобщението на адресата, видно от разписката към съобщение на л. 50 от делото. Отговорът на исковата молба, с който е релевирано възражение за изтекла погасителна давност, е постъпил в СРС на 17.08.2023 г., като по електронната папка на делото е отразено, че същият е бил подаден на регистратурата. Липсват приложени документи, от които да се установява, че отговора на исковата молба е бил предадена на пощенски оператор преди 11.08.2023 г. Срокът по [чл. 131, ал. 1 ГПК](#) е изтекъл на 10.08.2023 г. /четвъртък/ съобразно правилото на [чл. 60, ал. 5 ГПК](#), с оглед на което и отговорът на исковата молба се явява подаден след този срок. Предвид изложеното съгласно [чл. 133 ГПК](#) направеното от ответницата възражение за изтекла погасителна давност на процесните вземания се явява преклудирано, поради което същото не може да бъде разгледано в производството.

С оглед изложеното, съдът намира, че ответницата А. К. Б. е задължена за ½ част от неплатената цена на потребената в имота топлинна енергия през исковия период, или за сумата от 2199,56 лв.

Като законна последица от уважаването на иска, върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на заявлението по [чл. 410 ГПК](#) - 17.11.2022 г. до окончателното плащане.

По отношение на претенцията за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия, съдът приема следното:

Основателността на иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забава в случая се определя съобразно уговореното от страните.

Според клаузата на чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „(фирма)“ ЕАД одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия от 2016 г., продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2, т. е. ако не са заплатени в 45-дневен срок след издаване на обща фактура за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъде поставена ответницата в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/. Следователно в случая е налице доказана забава на ответницата за задължението за първия отчетен период, считано от 15.09.2019 г., а за втория отчетен период – 15.09.2020 г. При изчисляване на дължимата законна лихва по реда на чл. 162 ГПК, съдът приема, че лихвата за забава, начислена върху главницата за доставена топлинна енергия за периода от 16.10.2020 г. до 25.10.2022 г. възлиза на сумата от 361,18 лв.

По отношение на претенцията за цена на услугата за дялово разпределение, съдът приема следното:

За основателността на иска по чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършила услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

Съгласно чл. 22 от Общите условия на „(фирма)“ ЕАД дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на етажната собственост. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец, като съгласно ал. 2 – клиентите заплащат на продавача – „(фирма)“ ЕАД стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

По силата на чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Според чл. 36 от Общите условия на „(фирма)“ ЕАД клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като

стойността се формира от: цена за обслужване на партията на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начина на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от ДКЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл. 20а ЗЗД има сила на закон за последните. Според чл. 22 от ОУ услугата „дялово разпределение“ се заплаща на „(фирма)“ ЕАД, от което следва, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение за процесния период.

В настоящия случай измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е възложено от етажните собственици на „(фирма)“ ООД с договор, сключен от упълномощен представител на етажните собственици, като третото лице – помагач на ищеца е осъществявало услугата дялово разпределение за топлоснабдения имот за исковия период. С договора от 09.06.2020 г., сключен между ищеца и „(фирма)“ ООД страните са договорили заплащане от „(фирма)“ ЕАД на извършваните услуги съгласно Приложение № 2, въз основа на броя обслужвани имоти и броя средства за дялово разпределение в тях. Договорено е цената да се определя първоначално и да се актуализира ежегодно. Ангажирани са и доказателства установяващи, че през процесния период дяловото разпределение в топлоснабдения имот, находящ се в сграда – етажна собственост, е осъществявано от „(фирма)“ ООД. Предвид изложеното ищецът се легитимира като носител на вземане за стойността на извършваната услуга дялово разпределение, поради което предявеният иск се явява основателен за сумата от 21,92 лв. за периода от м.10.2019 г. до м.04.2021 г.

Като законна последица върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 17.11.2022 г. до окончателното плащане.

По отношение на претенцията за лихва за забава върху цената на услугата дялово разпределение, съдът приема следното:

В Общите условия на ищцовото дружество не е предвиден срок за заплащане на цената на услугата дялово разпределение, поради което по аргумент от чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, ответникът би изпаднал в забава за заплащане на цената на услугата дялово разпределение едва след изпращането на покана, но доказателства за отправянето на такава от страна на ищеца не са ангажирани. Ето защо искът срещу А. Б. за сумата от 4,82 лв. - обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 01.12.2019 г. до 25.10.2022 г. върху вземането за дялово разпределение, следва да бъде отхвърлен изцяло.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца се дължат разноски съразмерно на уважената част от исковете. Съобразно дадените в Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, настоящият състав следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноските както в исковото производство, така и в заповедното производство. В заповедното производство ищецът е направил разноски в общ размер на 76,75 лв., от които 51,75 лв. – заплатена държавна такса и 25 лв. – юрисконсултско

възнаграждение. За исковото производство са представени доказателства за сторени разноси в общ размер на 451,75 лв., от които 51,75 лв. – заплатена държавна такса, 300 лв. – депозит за съдебно-техническа експертиза, и 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение (определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК). Съобразно уважената част от претенциите и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът „(фирма)“ ЕАД има право на разноси в размер на 76,61 лв. за заповедното производство и 450,91 за исковото производство.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответницата А. Б. има право на направените в производството разноси съразмерно с отхвърлената част на претенциите в размер на 0,75 лв. В заповедното производство не са претендирани разноси от ответницата, поради което съдът не присъжда такива.

Така мотивиран, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „(фирма)“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № ***, срещу А. К. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к. „****“, бл.***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че А. К. Б., ЕГН *****, дължи на „(фирма)“ ЕАД, ЕИК ***, сумата от 2199,56 лв.- главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. до имот, находящ се в гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, ведно със законната лихва от 17.11.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 361,18 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за незаплатена топлинна енергия за периода от 16.10.2020 г. до 25.10.2022 г., и сумата от 21,92 лв. - главница, представляваща цена на услугата за дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 17.11.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми на 27.11.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 62689/2022 г. по описа на СРС, 61 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „(фирма)“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № ***, срещу А. К. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к. „****“, бл.***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че А. К. Б., ЕГН *****, дължи на „(фирма)“ ЕАД, ЕИК ***, сумата от 4,82 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 25.10.2022 г.

ОСЪЖДА А. К. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к. „****“, бл.***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, да заплати на „(фирма)“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № ***, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 76,61 лв. – разноси за ч.гр.д. № 62689/2022 г. по описа на СРС, 61 състав, и сумата от 450,91 лв. – разноси за исковото производство, съразмерни с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „(фирма)“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № ***, да заплати на А. К. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „****“, бл.***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, сумата от 0,75 лв. – разноси в производството, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца – „(фирма)“ ООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____